

EL DIA QUE VAIG DEIXAR LA MEVA TERRA

És curiós com en un segon tot pot canviar. Però el pitjor és pensar que la teva vida no està a les teves mans, sinó que hi ha altres persones totalment alienes a tu que hi influeixen. Això és el que vaig aprendre aquell dimecres 16 de novembre de 1938.

Ho recordo com si fos ahir. Va començar el dia com sempre, amb normalitat o, almenys, tot el normal que podia ser en aquelles circumstàncies. Vaig sortir una estona amb els únics nens que no havien marxat de Caldes. Quan ens ajuntàvem, ens oblidàvem de tot el que ens envoltava. O potser ho fèiem veure. Era l'únic moment en què sentia que res havia canviat. Però, òbviament, ho havia fet. Hi havia un halo de tristesa que ho envoltava tot i els somriures que esbossàvem no arribaven als nostres ulls.

Jugàvem al cavall fort i passejàvem quan, de sobte, vam sentir un crit. Ens vam dirigir fins a on provenia, i vam trobar, davant la façana d'una casa, una dona que plorava.

—Es troba bé? —li vaig preguntar.

Em va estendre el diari com a única resposta i a la portada hi vaig llegir la pitjor notícia que em podien haver donat. Vaig arrencar a córrer cap a casa sense acomiadar-me.

Em vaig trobar a la mare ficant coses a dins d'una motxilla a correuita. Ens vam mirar i no va fer falta aclarir res.

Els franquistes havien guanyat la batalla de l'Ebre, així que aviat arribarien. I no podíem ser allà quan això passés.

—On anirem?

—A França.

I així va ser com vam deixar enrere la nostra vida, sense saber que a França no tindríem una bona rebuda i que s'aproximava l'any més dur de la nostra vida.

Sally